

TIMES & COLT

OBČASNÍK KAMARÁDŮ STARÉ ŘEKY

© KSŘ Beroun – neprodejné

22

text: JO JO, Baron, Noha, Bobina

20. února 2010

Ríša, Inka, Stan, Marta, Panák

Kdo je don ČÍČO A JEHO RODINA

KDO JE TEN, KTERÝ VÁS ZVE NA DNEŠNÍ SLAVNOST.

Ač mnozí šťouralové se snaží pošpinit dobré jméno rodiny Dona Čiči, je její historie historií amerického zázraku. Směsice práce nápadů a dřiny. Jeho praděd si po příjezdu do Ameriky včas uvědomil a pochopil, že americký muž po těžké dřině na farmě, v továrně či zlatokopeckém claimu má potřebu oddechu. Že potřebuje trochu zábavy, odpočinku a pocit štěstí. Prosté herny, karetní stolky pod stany, kde muži pokoušeli svá štěstí. Byli tu muži bez žen toužící po něžném pohlazení a teplu ženského těla. A opět tady byl předek Don Čiča, aby mužům ve svých domech

alespoň zdání této lásky nabídl. Tak velká rodina Čičů po pět generací vytvářela své impérium, dávala statisícům Američanů ve městech i na venkově chvilkové pocity radosti a štěstí. A když v roce 1920 prezident Wilson vyhlásil nesmyslný zákon o prohibici, věnoval dnešní Don Čičo všechny své síly, aby neochudil miliony Američanů o potěšení z doušku chladného piva či zlatožluté whisky. Rodina stále odolává nepřízni úřadů policie a konkurence. Svě malé zisky věnují na bohubilé účely jako je právě sponzorování této knížce a jejímu křtu.

Poslední dobou bývá Al Capone často terčem útoků, několikrát se jej pokoušeli i zabít, neúspěšně

Meyer Lansky konečně získal americké občanství - blahopřejeme

ZPRÁVY Z DOMOVA ZPRÁVY Z DOMOVA

ČEKÁ NÁS SVĚTLÁ BUDOUCNOST

Do příštích let se můžeme s optimismem dívat. Velký rozmach automobilové dopravy a růstem příjmů se v roce 1928 přinesl nevídané výsledky. Technický pokrok a růst příjmů obyvatelstva nám napovídá, že se blíží okamžik, kdy budeme moci prohlásit: „Každá bílá americká rodina se vlastním osobním autem bude vozit“ V roce 1928 bylo vyrobeno a prodáno 5,4 milionu osobních aut.

Předpovědi hospodářského růstu optimistické jsou. Šrot zbývá pro čuníky, čuníci rostou.

Mr. Macdonald se chystá otevřít stánek s rychlým, zdravým a dobrým obžerstvím.

POZDRAV PRESIDENTA COOLIDGE .

Mnoho známých osobností z celých Států poslalo pozdravy ke křtu knihy G. W. ve kterých se abonují nejen na tuto knihu, ale i na všechny další literární práce tohoto nového a objevného autora.

Pozdrav poslal dokonce i současný 30. prezident Spojených států. Z rozsáhlého dopisu vyjímáme: "Milý Georgi. Naše americká společnost se vyznačuje tím, že každý, bez ohledu na svůj původ, nadání a schopnosti se může vyšvihnout vzhůru.

Právě Vy jste toho důkazem!!! Přečetl jsem Vaši autobiografii a byl jsem Nadšen. To se může stát opravdu jen u nás!!!

Blahopřeji jen tak dál.“

ZPRÁVY ZE SVĚTA ZPRÁVY ZE SVĚTA ZPRÁVY ZE SVĚTA

KAM SE ZTRATILI NAŠI SPURTÉŘI? POKOŘIL JE NEZNÁMÝ KANADSKÝ DIVÁK?

Ano bylo tomu tak. Na IX. Olympijské hry v Amsterdamu v srpnu 1928 přicestoval jako divák dvacetiletý Kanadčan Persy Williams, který neměl v úmyslu závodit. PŘESTO JEJ NĚKTERÍ JEHO ZNÁMÍ přesvědčili, aby se nakonec přihlásil. A zázrak byl na světě. Neznámý hoch z kanadských plání nejen překonal dosavadní olympijský rekord v běhu na 100m, ale v této disciplíně získal zlatou medaili.

Ještě jednu kuriozitu ty hra v roce 1928 přinesly. Po prvé závodily v atletice i ženy. Nikoliv však slavně. Dvě Britky v závodě na 800 metrů před cílem zkolabovaly. Zda budou ženy v těchto náročných pokusech pokračovat, není zatím jasné. Je to však další rána feministkám, které stále hlásají rovnost mezi muži a ženami!

ZALOŽENÍ CÍRKVE JOJO-VISTŮ

MÁME SVÉHO SVĚTCE HOLY JO JO, HOLY HOLY JOJO

Tak zněl chorál, se kterým procházeli představitelé mnoha církví, andělů a kamarádů kteří pochodovali pod obrazy svatého JO JA od Doubraveckého nádraží ke chrámu krotitelů ohně, aby se tam u příležitosti 80tin zakladatele církve Jojo-vistů zúčastnily jeho svatořečení, k němuž mu dodatečně gratuluje i naše redakce.

Zeptali jsme se co je hlavním myšlenkou církve Jojovistů ?

Především to je tolerance. Ať máš rád holky nebo vdolky jsi pořád člověkem.

Za druhé: Symbol naší víry JO JO nám říká:

Jednou jsi dole, jednou nahoře a vždycky po vlastním špagátě a vlastní silou, přesněji řečeno vinou.

Vezměme tato pravidla k srdci jako svoje životní křédum "!" Holy JOJO. Hodně zdraví!!!!

"Sold Only in Those on the Side of Law and Order!"

Here's the Gun
that Bandits Fear Most!

—the
Thompson
Anti-Bandit Gun

It's the safest gun for policeman, sheriff or guard to handle—
—Any man in your face who can shoot a pistol can shoot a Thompson letter!

It's the gun that safeguards the innocent by standers—
—It's the safest gun to shoot in city streets—
—because its bullets do not fly wild—its extraordinary accuracy is controlled—its shots are true!

When you shoot, you can get your man with a single shot! The tremendous shock of the .45 caliber bullet knocks him down—and he stays down! And you have 20 or 50 of these powerful, accurate shots instantly available, when required.

That's why bandits surrender to the man with the Thompson Gun—they know "There's no getting against a Thompson!"

Thompson Guns are in Use by: Police Forces of New York, Chicago, Philadelphia, Boston, Washington, Detroit, Baltimore, Toledo, San Francisco, Kansas, Toronto, and many other cities; the United States Marine; the United States Navy; the United States Treasury Department; the United States Coast Guard; the National Guard of New York, Kentucky, Indiana, Kansas, Missouri, Connecticut, Massachusetts and North Dakota; State Constabularies of Pennsylvania, West Virginia, Connecticut, Massachusetts and Michigan; the Texas Rangers; Northeast Mounted Police of Manitoba and Saskatchewan; Big Bear, Prince's, Nevada and Colorado State Police; Marine; many Sheriffs, Detective Agencies, Banks, Armored Car Services, Mines, Express Companies, and Industrial Plants throughout the country. Sold only on the side of Law and Order.

E. E. RICHARDSON, Maumee, Ohio
Distributor for the States of
Ohio, Michigan, Indiana, Iowa, Wisconsin and Minnesota
Ohio, Michigan, Indiana, Iowa, Wisconsin and Minnesota

ZPRÁVY ZE SVĚTA

Krize?

Neváhejte a uložte své peníze do obrazů.
"Inka atheliér" si dovoluje Vám nabídnout své služby.

Nabízí: portréty všeho druhu, indiánské a traperské náměty a další - po dohodě.

Spojení e-mail: Inka.ranch@seznam.cz

Budou mít KSŘ animovaný film?

Po celkem zdařilých počátcích mého animování, jsem se rozhodl udělat něco "velkého". Ale co? Comix, to dneska frčí! Udělám comixovou písničku, ale kterou? Rozhodování není zas tak jednoduchá věc, zvláště pro staříka, jako já.

V Country radiu jsem občas slyšel svého starého přítele Tóny Brycha zpívat Ruty Šuty Arizona, Texas. Ani už nevím, s jakou kapelou. To by mohlo být ono! Jenže... Toník už není nějaký čas mezi námi. Jak je to s autorskými právy, kdo, kdy atd., atd. V osadě jsou vynikající muzikanti i zpěváci, proč je nepožádat o výpomoc v mojí snaze, udělat něco "velkého". Tóny je slavný dost, má svůj stálý memoriál v divadle U hasičů počátkem března. Proč by nemohli užít si oslavování také oni. Alespoň se o to mohou pokusit a sám si upevnit sebevědomí, že ještě nejsem odepsaný. Celý život jsem se, jako výtvarník na volné noze, živil tvořením. Ve stáří mě už nikdo nepotřebuje, tak si vymýšlím, jak vyplnit čas. Animace mě chytla hned, jak jsem k ní přičichl.

Muzikantští kamarádi to přijali s jistou nedůvěrou, nicméně mi dodali kazetu s jakousi nahrávkou Ruty Šuty s tím, že definitivu dodají později. Podařilo se mi nahrávku dostat do programu, dokonce synchronizovat s obrázky. Počítač nebyl nikdy můj velký kamarád, ale co mi začal provádět, když jsem ho nakrmil barevnými obrázky a chtěl je animovat. Zamrzal, nechťel fungovat, psal mi, že se tam už nic nevejde, že program neodpovídá a vůbec. Tak jsem přešel znovu na černobílé a ještě okleštěné. Na čas to bylo fajn, ale barva je barva. Obrázky se musejí zjednodušit, ale jak? Zase nekonečné zkoušení, nápověda byla v angličtině, tedy mě na prd. Konečně jakýs takýs úspěch. Obrázky se hýbali i v barvě. Další peripetie nastaly v konečné realizaci mého projektu. Čím více jsem toho nakreslil a animoval, tím méně se mi to zamlouvalo. Také subdodávky od muzikantů trochu vážnou, snad po bálu. Potom by parodie na westernový comix Ruty Šuty mohla spatřit světlo světa v konečné podobě.

Stan

Na dvojici obrázků ze sekvence o kapele se pokuste najít alespoň 8 rozdílů.

ZPRÁVY ROKU 2009

Osadní bál – Staré pověsti trempské

Potlach Trampclub Praha - Živohošť

Sám velký šerif Honza Hazuka pozval osadní kapelu na Juchanici a potlachový oheň k ukončení Jarní sezony Trampclubu Praha. V Campu na Živohošti bylo připraveno nejen pohoštění v hospůdce a zajištěný nocleh, ale i Táborák, veselé vyprávění a spousta dobré nálady.

Překvapením večera bylo přijetí osadní kapely do Trampclubu Praha. Na důkaz spřízněnosti duší pak bylo členům kapely předáno osadní bolo-znak TPC. Díky kamarádi, vážíme si toho. Baron

Expedice Tengis

Dobré jméno osady je třeba šířit nejen na západ ale i na východ od Údolí Zatracených.

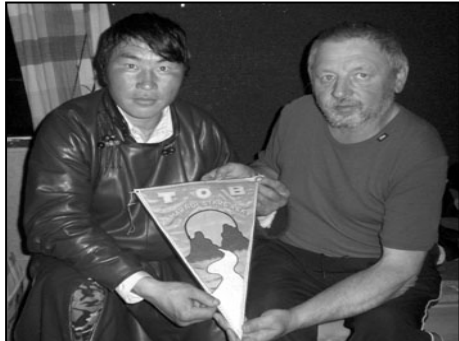
A tak se malá expedice vydala pod úpatí Sajanských hor na soutok řek Tengis a Šiškid, jak je v těch místech nazývá horní tok Jeniseje. Chubsgulská oblast leží ve výšce 1600 m nad mořem.

Nejkrásnější bylo setkání s místními obyvateli, které jsme poznali při první expedici před 15ti lety. Nechyběla kytara a tak se zpívaly české i mongolské písně, probíhala neformální výměna zkušeností, mezinárodních dovedností a v neposlední

řadě i ochutnávka tradičních národních nápojů jako je např. kumis a slivovice.

Zde je nutno podotknout, že mongolové se ukázali v mnoha oborech zdatnějšími soupeři. Jen namátkou: slivovici snášejí o mnoho lépe než my kumis. České písničky, které jsem je učil vč. osadní hymny, zpívali i po slivovici daleko lépe než my mongolské národní písně. Chodit bosí ve sněhu a na zmrzlé zemi vydrželi i malé děti déle než my, a o jízdě na koni už raději mluvit nebudu.

Jen ryb jsme dokázali ulovit víc. Při loučení se za slzy nikdo nestyděl. Uvidíme se ještě někdy???? Baron

Vítání jara

Tak jako každoročně, i tentokrát jsme připravili oslavu na uvítání Jara, tedy první jarní den. V sobotu pochopitelně předcházela úklid campu na Plešivci, vymetení pavučin z chaty a především příprava dřeva. Brigádu vedl Papík a Kepi, makali všichni, kdo přišli: Klokán, Trofim, Frambík, Sláva, Bobina, Baron, Drábík i další. Pivečko se dovezlo, buřtíky jak květ, chlebiček no prostě klasika. Odpoledne zahájil šerif Rafika zdravící a proslovem, kapela zahudla pár písní, buřtíky zavoněly a děti skotačili. Slavnostní chvíle nastala při přijímání nových osadníků Jardy Pařízka jeho squaw Lorety, předáním domovenky a konzumací zápisné ohnivě vody. Dalším nositelem domovenky se stal Stan-da Holeček s ženou Janou, a přijat za čestného člena osady byl kamarád Vláďa Téra řečený Lála, jinak člen a šerif osady Teuton. Tento trempíř udělal mnoho dobrého pro naši osadu a připravil nám pěkné výlety na Sázavu i Měsíční údolí. Dalším bodem vítání Jara byla i příprava na oslavu 80. narozenin kamaráda Jardy Zímy řečeného JO JO, při této příležitosti byla založena nová atheistická církev JoJo-vistů. Hedda přišla do party přes zdravotní problémy alespoň na chvíli se potěšit s kamarády, snad to všechno v bab-ském kruhu probrali. Pak se hrálo a zpívalo až do rána. Ohnivá voda od Papíka byla zrestána, jaro bylo přivítáno důstojně. Za zmínku stojí chvályhodná účast osadního potěru, jen tak dál osado, vozit dorost do přírody je naší milou povinností, neboť kdo by pak vozil na vozejku do lasa nás??? Konec dobrý, všechno dobré! Zapsal Baron

Velikonoce - Berounka

Květnová voda - Ohře

Cpt. II. třídy Říša
specialista na plavbu v rákosí a ztroskotání, instruktor robinsonů
verbuje posádku pro plavbu po Mazurských jezerech.
Posádka jachty čítá 6 lidí na 14 dní v termínu 4. – 20. 6. 2010.
Zájemci necht' se hlásí v náborové kanceláři „U MNE“ e-mail: samotar.@seznam.cz
Nebo osobně hned.

LABE 2009

Je 28. 5. 2010 autobus s vlekem opouští Jarov, aby odvezl loď ADMIRÁL GROG s posádkou za novým dobrodružstvím. Ano vracíme se po sedmi letech a osmi měsících s AG do německého městečka Coswik, kde jsme 11. 9. 2001 ukončili první etapu plavby z Radotína do Hamburku. Dokončíme naši před lety započatou plavbu po řece Labi. Stavba je rutinou, oba večery, které trávíme v Coswiku se mění v bujaré juchanice s místními vodáky, jejichž základnu dočasně využíváme. Krátké rozloučení a vyplouváme, Magdeburskou plavební úžinou proplováme bezpečně i s porouchaným kormidlem. Po několika kilometrech vplouváme na kanál vedoucí k Berlínským jezerům. Proplováme Brandenburgem, plujeme přes Podsdam se vracíme po řece Havel do Domitz kde opět zčeříme hladinu Labe. V německých vodách je velice hospodno, skoro každý večer hrajeme a nalíváme se Německým běžákem (opak Plzeňského ležáku). Míjíme ústí kanálu Labe – Baltické moře v městečku Lauenburg.

Naposled kotvíme cca 11 km nad Hamburkem. Po bouřlivé noci je vše rozebráno, naloženo a vzhůru na prohlídku Hamburku. Projíždka přístavem, prohlídka námořního muzea návštěva přístavní hospůdky patří k nezapomenutelným zážitkům.

PO ŽNÍCH

Po žních se stává hodně věcí. Po žních se chodí k Turkovi, po žních jsou dožínky a také dozrává ovoce v našich zahradách.

Stejně tak, jako ovoce dozrávají i muži, u mne je to opravdu po žních. Skončí roky hledání a úderem kalendáře je tu náhle ryzí muž. Přestane honit sukně, protože vrásky a šediny způsobí, že ony sami přijdou, nemusí v krámku při nakupování „životabudiče“ dokazovat, že na vojně už skutečně byl, a přesto může odmítnout volné místo v hromadné dopravě. Pozná při pohledu ze zadu na slečnu, jestli bude po mamince, či zepředu po otci. To vše přináší zkušenosti, potažmo věk. Tak přátelé i já jsem se dočkal těchto výhod.

Ano letos po žních propluje naším krajem po veliké řece Vltavě legendární plachetnice Berounka, tentokrát jako narozeninová loď. Oslavy budou dlouhé a já sladký jako višně v rumu. Proplujeme Prahou, přistaneme a vypleníme Nelaho-

zeves, abychom uvedli na pravou míru vyprávění našeho kamaráda Miloše. Zakotvíme a prověříme kvality zraku u Klábíkovců, popleníme Děčín a vklouzneme k našim sousedům, abychom jim částečně oplatili hrůzy války.

Tak tedy, přátelé zvu Vás po žních, 21. 8. – 5. 9, přijďte mi zahrát tu mou.

Cpt. II. třídy Říša, majitel několika finských ostrovů a ručního mandlu, specialista na plavbu v rákosí a ztroskotání, instruktor robinsonů.

ARGUS

Kapitán Antoán s posádkou Sifonem a Milunkou strávili 49 dnů na palubě plachetnice Argus, když překonali na trase 1660 km po řekách a kanálech 40 plavebních komor.

Plachetnice byla dále vystavena působení slané vody při plavbě po Baltickém moři, kde uplula 130 nm a navštívila několik přístavů a ostrovů. Poté se navrátila sítí kanálů přes Berlín a Magdeburg zpět do vlasti.

Trasa: Praha, Hamburg, Lubeck, Balt, (ostrov Fehrman, Lolland, Travemunde), Lanenburg, Havelkanal, Berlin, Magdeburg, Riesa, Beroun.

Pozor!!!! Pozor!!!!

Vážení kamarádi, zlatokopové, prospektoři, kratoryjové a všechna houžev v zemi ryjící. Na vědomost se dává. Kdo chce slávy získati, musí se na rýžování zlata dostat, mnoho z pánve nabyti, pak slávu a bohatství míti.

Kde ze:
V JESENÍKÁCH NA MISTROVSTVÍ SVĚTA V RÝŽOVÁNÍ ZLATA VE ZLATÝCH HORÁCH OD 16 SRPNA 2010.

Zve nás kamarád Henry.

Osadní vánoce-den krabic

Areál Hobex má odzvoněno. Tam, kde jsme léta pořádali svoje tramské juchance a oslavy, zavládlo hluboké nic. Bývalé zařízení staveniště dálničního mostu, kde jsme začínali pořádat naše slavné Osadní bály, osiřelo. Staronoví majitelé pozemků nechají pravděpodobně stavby úplně zchátrat. Den krabic ale být musí. Využili jsme nabídky hospodského ze Srbska od Hulanů a vánoční večírek uspořádali naproti Hulanům, v sokolovně u Lanovky.

Bejvalo zvykem, že den krabic organizovali pouze osadní junáci, tentokrát se na pohlaví nehledělo, připravovali všichni, kdo chtěli a mohli. Frambík si ztrhnul hrb při stěhování beček piva, Wimpi klepal řízky, stěhoval s Drábem stoly, Maruš se Sašou dělali salát, Kuchynka dort s velkodomovenkou, zkrátka každé co mohl. Na koho jsem zapomněl ten mi to odpustí.

Na co nemohou zapomenout obyvatelé Srbska je táhlé vytí syna Modré Želvy, vycházející z okýnek velmi malé místnosti, která je obvykle využívána k jiným účelům, než separátnímu nocování. Porouchaný zámek všem ráno prozradil, komu nevoněla společná noclehárna.

Jinak se den krabic vydařil. Baron

Vánoční dortík

TUZEX

Všem osadníkům a příznivcům Kamarádů Staré řeky

se na vědomost dává, že dorazila dodávka nových osadních triček, a to ve velikostech XXL, XL a L za pouhých 125,- Kč/kus.

Pokud chcete mít na jaře nový ohoz, neváhejte, zásoby se tenčí.

Objednávky se přijímají buď osobně, telefonicky na č. 607608664 nebo na e-mail: marta.paterova@seznam.cz.

Při objednání do 24 hodin či víc jak 10 ks bude poskytnuta významná sleva.

Rok 2009 je za námi. Osada Kamarádi Staré řeky, o jejichž aktivitách a bohaté činnosti jste občas informováni nejen prostřednictvím Times a Colt listů, oslavila v tomto roce 43. výročí od svého založení. U příležitosti 90. výročí vzniku tramského hnutí u nás spatřilo světlo světa „céděčko“ s tramskými písničkami, které má za sebou v tomto období první rok svojí existence. V uplynulém roce bylo slyšet písničky Kamarádů Staré řeky nejen podél Berounky, ale i po celé naší vlasti. Úspěch slavili na festivalu tramské hudby v Pikovicích, Horním Jelení, na výročních ohních tramských osad, ale i na setkání osad v pražském klubu Barikádníků i na koncertě uspořádaném na hradě Točnicku. A nejen to, stále častěji můžete slyšet písničky Kamarádů Staré řeky i z oblíbeného Country Radia a ČS rozhlasu.

A kapela jede dál. V roce 2009 uskutečnila kapela úctyhodných rekordních 50 veřejných vystoupení, nepočítaje sleziny, na kterých kapela nikdy nechybí.

Na první večer věnovaný Berounce jsme pozvali všechny kamarády, milovníky přírody a dobré tramské muziky na koncert do sálu čs. pojišťovny.

Spokojeni byli diváci i hosté pořadu, večer obohatil i tramský skladatel a nesor tramské písně Tony Linhart se zpěvačkou Helenou Maršálkovou ze skupiny Pacific.

Na závěr roku, jako rozloučení se sezónou a poděkování všem příznivcům osady i osadní kapely, jsme připravili celovečerní pořad. Písničky, vyprávění i vystoupení hostů večera byly určené všem přátelům, kamarádům i milovníkům přírody a trampingu, vodákům a všem, kteří si chtěli v předvánočním čase oddechnout.

Koncert nazvaný „Berounko má“ se uskutečnil dne 10. 12. 2009 ve velkém sále České pojišťovny v Berouně. Kamarádi si užili také výstavy fotografií a obrázků ze života kolem Berounky, autogramiádu autorky Daniely Vackové-autorky knížky o lidských osudech a přírodě: „Pěší vandr po lesích a lidech“. Hostem večera byla zpěvačka Jitka Vrbová s kytaristou Standou Chmelfíkem a kapelník KTO, šerif osady Ztracenka, František Hacker. Všichni si odpočinuli a zazpívali písničky našeho mládí. Na závěr popřála kapela do toho Nového roku 2010 hodně zdraví pohody, suchou stezku, dobrou náladu a hodně zážitků. Za kapelu Pepík Baron

Již tradiční Štěpánský pochod

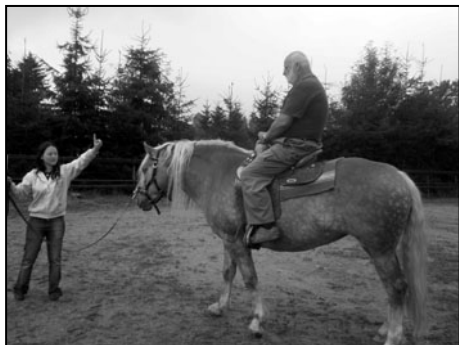

Dovolená Hrabětice

Z mnoha destinací, které se nám nabí- zely, padl tentokrát los na areál Dřevony v Hraběticích, které leží v Jizerských ho- rách. Výběr nebyl složitý, neb chaty i celý areál i s jízdárnou patří kamarádovi Hon- zovi Wanerovi a jeho ženě Olince.

Volba se ukázala jako velice dobrá. Ubytování za přiměřenou cenu, veškerý komfort, bazén v objektu, skvělé stravo- vání a v okolí spousta krásy.

Na Josefodolskou přehradu pár minut, po cestě les s křemenáčema, borůvky fia- lový jak poustevník od Oty Pavla, pro dřevo na táborák stačilo vlézt do kůlny a v okolí spousta zajímavostí. Denně byl podniknut nějaký užitečný výlet jako např. na kozí farmu, rozhlednu, prezi- dentskou chatu, do Frýdlantu na zámek,

do Liberce na Ještěd a botanickou zahradu a podobně. Kuchynka s Baronem honili ryby v Kamenici a na Jizeře. Večerní tá- boráčky nám nedovolily jít ani objevovat okolní hospody. Pěkný a poučný byl zá- jezd do Harrachova kde, nás tamní sklár- nou provedla díky Honzovi Rollovi sama paní ředitelka. Na chatě u Honzy, kam jsme byli pozváni, jsme trochu zabrnkali, popili, obdivovali hřibky na břehu Mum- lavy. Narozeniny oslavil Roman jízdou na Šemíkovi. To jsme se nasmáli. Na závěr dovolené, dorazil Pařez s Loretou. Whis- ky tekla opět proudem, Honza s Olinkou nám připravili pohoštění, kuchař dostal diplom a všichni si zazpívali: „Krásný vzhled je na ten boží svět“. Tak kam příště???

ÚDOLÍ DĚSU 90

Devadesát let je věru doba velmi dlouhá
Vše uteče jako voda, jako chvíle pouhá
Pojďme tedy na chvíličku, zůstaneme stát,
Musíme si kamarádi, všechno pěkně zrechnout.

Já nejsem žádný veršotepec
já jsem jen tramp a prostý pěvec
co se mě ale může stát
když zkusím trochu tak veršovat
Devatenáctý rok se tenkrát psal
A jak to potom šlo vlastně dál?

Když první trampové sem do údolí vešli
a oheň první rozdělali
a mockrát se tu zase sešli.

Jak potom na trampy chodili dále
Jak vystačit si dokázali s málem
to v kronikách vy máte všechno psáno
Co do vínku těm prvním trampům bylo dáno.

Jak s nimi život různé světem strkal
nemohu nyní říci Vám

Jednak jsem tady tenkrát nebyl
Kdo bude chtít, tak přečte si to sám
Já vzpomenout jen můžu na ty chlapy
Jak v údolí si začli stavět první chaty

A pod nádražím v hospodě, jak bejvávalo živo
Jak chutnalo jim tenkrát to vytožený pivo
A jak se na osadě sportovalo

Co písniček se u ohýnků hrálo

Co šerifů se tady vystřídalo

I srandy tady nebejvalo málo

Každej se rozhejbal

Když šel hrát nohejbal

Za dobré výkony u děvčat přízeň

Co na plat když po hře, zase je řízeň

Joj to bylo držkopádů a co bylo legrace

zpěvy, kecy u ohýnku, ráno zase na place.

Co bylo nejhezčí říct těžké zdá se

Písničky z údolí byly vždy krásné

A večerní táboráky

ty sem patří přeci taky

Ranní mlhy nad úvozem

nebo hvězdy nad námi

do údolí když se vracíš

jako bys byl u mámy

Vzpomínky jen jako voda tiše běží dál

Já bych vám teď kamarádi, jenom jedno přál

At' dobro nadále, vládne tu v okolí

Co smutné na duši, všechno at' přebolí

Čistý a svěží Vám přeju vzduch

Údolí Děsu ochraňuj Bůh

listopad L. P.2009 Baron

ÚD-90 LET

Slavné výročí jedné z prvních tramp- ských osad. Tentokrát se oslav ujalo mlá- dí, tedy osada s poetickým názvem: „Poz- volná smrt“. Jak příznačné. V sokolovně u Lanovky probíhalo vše pod taktovkou Mí- ry Medka, sál vyzdoben, hosté pozváni.

Šerif Andrt předal odměny a placky za obětavou práci pro osadu a už se hrálo. Smíšený sbor ÚD zapěl osadní songy a pak se svou zdravicí přišli Kamarádi Staré řeky. Kamarádům, kteří odešli do věč- ných lovišť, byla věnována minuta ticha. Osadě byla věnována óda a pak až do rána střídala jedna písnička druhou a vzpomí- nání nebralo konce.

Potlach KSŘ v údolí Zatracených

Rozloučení s kamarádkou

Smutné jsou chvíle, kdy se někdo z nás musí rozloučit se svým nejbližším. Se smutkem jsme všichni přijali zprávu, že nás navždy opustila kamarádka a žena našeho šerifa Hedda.

Statečně se utkala se zákeřnou chorobou, které nešlo vzdorovat. Rozloučení pro- běhlo v kruhu rodiny, a tak jsme si zavzpomínali na slezině, a při vánočním pochodu na potlachovišti v našem údolí zapálili svíčku. Když odejde děvče,... pláče celá osa- da,... zpívá se v písničke Eduarda Ingríše. Tak tedy vzpomeňte alespoň na chvíli na Heddu a další kamarády, které už Manitou k sobě zavolal. Baron

JAK SE ŽIJE S INDIÁNY

Mám nové indiánské jméno!

Napráskám to na sebe raději sama, než aby to napráskali dobří kamarádi.

Tedy: sobota dopoledne na 9. ročníku bitvy s generálem Custrem chčije a chčije. Koňská „spartakiáda“ je ve vodním oparu, a v indiánské vesnici jsou většinou všichni zalezlí. Tak chudák návštěvník lačně hledí za ohrazením přes hledáček foťáku a nebo kamery, co kdyby nějaký ten indián přece jenom musel ven z týpí.

A tu se pomalu a opatrně otevírá dveřová chlopeč jednoho stanu. Stará indiánka skoro svižně překračuje pravou nohou výšku dvou jehlic od země, v obou rukách třímá oprýskanou mísu s čerstvě oloupanými bramborami k obědu.

U promoklých diváků zavládne nadšení: „hele, leze indián!“ a honem se fotí, či filmuje. Asi kvůli té velké pozornosti ze strany čumilů, nechává stará stanová a unavená kůže levou nohu při překračování o poznání níže. Věci dostávají najednou rychlý spád pro okolí, pro indiánku

naopak vše, jako ve zpomaleném filmu. Mísa letí nejdříve vzhůru pak dolů, voda a brambory se viditelně vzdalují i s rudou kůží daleko od vchodu týpí. Zatím co mísa se rozplácla jak široká tak dlouhá do daleké kaluže.

Indoška si uvědomuje následky placatého dopadu: zlomené obě klíční kosti, zlámaná žebra vražená do plic, čili pneumotorax, vyražené poslední vlastní zuby, přeražené čelisti nebo jen v nejlepším vyražený dech. A tu během letu zavzpomíná na aktivní pracovní tělocvikářský proces. Končí pád parakotoulem a válečným sudů nejen v loužích, ale i v koňských koblížcích. Vše je určitě zdokumentováno chtivými PAPARACI. Během 10 vteřin je tu obsluha indiánského prodejního stánku, že prý diváci děkují a do 1 minuty přibíhá z dolního tábora Běžící vlk, kde že je ta, co tančí s bramborami.

A tak jsem k novému jménu přišla! Bramborová balerína-Bobina

9. ročník bitvy s generálem Custrem, který pořádá Vašek Vydra, aneb jak Bobina k indiánskému jménu přišla.

Sbalily jsme týpí, pár věcí a kožešiny na spaní a vyrazily směr Hněvšín na Slapech, abychom si opět užily vzrušeníčko z bitek a rvaček s bílými muži. Stany se stavěly za děsného vedra. Přijel i Karibů. Kolem už vládl čilý ruch a na pastvině pobíhaly desítky koní. Koňáci přijeli dojednat scénář bitvy, aby se nikomu nic nestalo. Dole pod kopcem vojáci leštili děla a muškety, dámy nahodily krinolíny. Přijela kovbojská kuchyně, jak ji známe z westernů. Stavěly se obchůdky, chlapi od Texas Rangers postavili stany a chodilo se drbat na návštěvy do táborů jednotlivých skupin, které se zítra servou v bitvě.

Pohoda. Bubnování a tanec. Modroka-bátníci v tom vedru odpoledne nacvičovali různé sestavy s koňmi, kterých bylo asi 168. Vašek Vydra měl tvrdou práci a bylo na něm vidět vyčerpání.

Večer byl tradičně country bál, hrály Schovanky. U nás v týpí byla velká sešlost nad masem od kluků z Texas Rangers. Steaky od Vlka byly výborné.

Druhý den dopoledne velké defilé koní a jejich program pro diváky. V našem táboře náčelník Čapawaha začal tančit válečný tanec za zvuku bubnu. Kdo šel do bitvy, přidal se. Náš indiánský tábor (10 týpí) byl odpoledne napaden modroka-bátníky, jak pěšimi, tak jízdou. Můžu vám říct, že je to pěkný vzrůšo, když proti vám

jedou. A začalo se střílet z luků i pušek. Do toho dýmovnice, řev (ten obstarávala nejvíc Bobina), potůčky jednotlivců. Luky ovládaly i naše děti. Do toho se pletli psi. Strhli jsme z koně kavaleristu na zem. Padlých bylo na obou stranách několik. Inka s posvátným kopím brala kořist. Pistole, šavle, pušky, klobouk.

Po skončení bitvy museli vojáci na kolena a prosit o věci. Někteří byli pěkně vzteklí. Na zakončení všeho náčelník roztančil v indiánském tanci i diváky.

Hodně lidí z řad diváků přišlo na pokec. Zajímavý lidičky, spousta nových kontaktů stejně střelených lidí. Pak se začalo vařit. Bobina nesla ven z týpí scedit brambory. Zakopla, letěly brambory, horká voda a Bobina. Ovšem svůj let zakončila přepychovým parakotoulem, za obdivného tleskání diváků.

A Běžící vlk pronesl ono památné: „Bramborová balerína!“ A jméno je na světě!

Večer se opět vyprávělo u nás v týpí. Přišel i Vašek Vydra se ženou. Mám dojem, že se týpí zvětšuje podle počtu návštěvníků. Vešlo se patnáct lidí. Náčelník Čapawaha už s Custerem – Vydrou sjednával bitvu na příští rok. Tak se těšíme už teď.

Tašuškawin a Bramborová balerína

www.kamaradistarereky.cz
times.a.colt@centrum.cz